

Środa, 12 grudnia 2012 r.

34. wzywa też organy graniczne poszczególnych państw członkowskich do współpracy i wymiany informacji na temat transgranicznego transportu zwierząt;
35. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych, proporcjonalnych i zniechęcających sankcji za naruszenie przepisów rozporządzenia, zgodnie z jego art. 25; zwraca uwagę na różny poziom kar i sankcji za to samo naruszenie w poszczególnych państwach członkowskich i domaga się większej harmonizacji sankcji na terenie UE, aby zagwarantować skuteczniejsze wdrażanie rozporządzenia; wzywa Komisję do przedłożenia do dnia 1 lipca 2013 r. sprawozdania zawierającego analizę kar za istotne naruszenia dobrostanu zwierząt w transporcie drogowym we wszystkich państwach członkowskich, porównywalnego ze sprawozdaniem na temat kar w dziedzinie przepisów społecznych w transporcie drogowym ⁽¹⁾;
36. zwraca uwagę na zasady odpowiedzialności, gdzie odpowiedzialność za transport zwierząt niezdolnych do podróży nie jest wystarczająco jasno określona, aby zapewnić by zwierzęta niezdolne do podróży nie były transportowane, a osoby podlegające sankcjom niekoniecznie posiadają odpowiednie uprawnienia, by zapobiec transportowi,
37. wzywa Komisję do prowadzenia działań prawnych przeciwko państwom członkowskim, które nie stosują przepisów w sposób poprawny i nakładania na nie sankcji;
38. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia kontroli całego łańcucha produkcji, aby położyć kres praktykom naruszającym rozporządzenie i pogarszającym warunki transportu zwierząt, takich jak zezwalanie przeładowanym pojazdom na kontynuowanie podróży lub zezwalanie na dalszą działalność punktów kontroli, które nie dysponują stosowną infrastrukturą umożliwiającą zapewnienie zwierzętom odpoczynku, paszy i wody;
39. uważa, że właściwe kształcenie i szkolenie przewoźników i podmiotów transportujących jest niezbędne dla właściwego traktowania zwierząt, a co za tym idzie stanowi podstawę ich ochrony i dobrostanu; wzywa wszystkie państwa członkowskie do poprawy lub poszerzenia programów kształcenia i szkolenia obowiązujących na mocy rozporządzenia (WE) nr 1/2005; zwraca uwagę, że czas trwania i standard szkoleń w dużym stopniu różni się w poszczególnych państwach członkowskich; dlatego też domaga się przedstawienia jasnych wytycznych unijnych z myślą o opracowywaniu lepszych i bardziej jednolitych szkoleń dla kierowców i osób zajmujących się zwierzętami;
40. podkreśla kluczową rolę sprzedawców detalicznych, przedsiębiorstw gastronomicznych i producentów żywności, którzy powinni zatroszczyć się o to, by przyjęte przez nich standardy zakładały, że mięso pochodzi od zwierząt, które hodowano lokalnie i poddano lokalnemu ubojowi, oraz że były one transportowane w warunkach nienaruszających ich dobrostanu;
41. wyraża zaniepokojenie w związku z licznymi doniesieniami o wykorzystywaniu nieodpowiednich pojazdów do transportu żywych zwierząt zarówno na lądzie, jak i na morzu i wzywa do monitorowania takich praktyk w większym zakresie;

o

o o

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

P7_TA(2012)0500

Prawa podstawowe w Unii Europejskiej (2010-2011)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie stanu praw podstawowych w Unii Europejskiej (2010-2011) (2011/2069(INI))

(2015/C 434/08)

Parlament Europejski,

— uwzględniając preambułę Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności akapit drugi oraz akapity od czwartego do siódmego,

⁽¹⁾ COM(2009)0225.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 3 akapit drugi oraz art. 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r. (zwaną dalej „Kartą”), w brzmieniu ogłoszonym w dniu 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1949 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdania Komisji ze stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej za lata 2010 i 2011 (COM (2011)0160 i COM(2012)0169) oraz towarzyszące im dokumenty robocze,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie sprawozdania na temat obywatelstwa UE 2010: usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE (COM(2010)0603),
- uwzględniając strategię Komisji w zakresie skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską (COM(2010)0573) oraz wytyczne operacyjne w sprawie uwzględniania praw podstawowych w ocenach skutków przeprowadzanych przez Komisję (SEC(2011)0567),
- uwzględniając program sztokholmski zatytułowany „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie działań i inicjatyw Rady na rzecz wprowadzenia w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyjęte na 3 092. posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych w Brukseli 23 maja 2011 r. oraz wytyczne Rady w sprawie metodologicznych działań podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności z prawami podstawowymi w organach przygotowawczych Rady ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikaty Komisji pt. „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.” (COM (2011)0173) oraz „Krajowe strategie integracji Romów: pierwszy etap wdrażania unijnych ram” (COM(2012)0226),
- uwzględniając wszystkie konwencje Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie praw człowieka, których stronami są państwa członkowskie, oraz konwencje i zalecenia Rady Europy, sprawozdania organów Rady Europy, a w szczególności sprawozdania w sprawie stanu praw człowieka Zgromadzenia Parlamentarnego oraz Komisarza Praw Człowieka, a także decyzje, wytyczne i wyroki wyspecjalizowanych organów monitorujących i sądowych,
- uwzględniając decyzje i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając orzecznictwo krajowych trybunałów konstytucyjnych wykorzystujące Kartę jak punkt odniesienia dla interpretacji prawa krajowego,
- uwzględniając działania, roczne sprawozdania i opracowania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając sprawozdania i badania dotyczące praw człowieka organizacji pozarządowych oraz uwzględniając przedmiotowe badania przeprowadzone na zlecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s.1.

⁽³⁾ Dokument Rady nr 10140/2011 z dnia 18 maja 2011 r.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie praw podstawowych i praw człowieka, w szczególności tę z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie stanu praw podstawowych w Unii Europejskiej (2009) – skuteczne wdrażanie po wejściu w życie traktatu lizbońskiego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie ochrony mniejszości i polityki zwalczania dyskryminacji w rozszerzonej Europie ⁽²⁾;
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia, jak również Komisji Petycji (A7-0383/2012),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Unia opiera się na wspólnocie niepodzielnych i powszechnych wartości poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości płci, niedyskryminacji, solidarności, państwa prawa, jak również poszanowania praw człowieka i swobód obywatelskich, które obejmują wszystkie osoby mieszkające na terytorium UE, w tym osoby należące do mniejszości, bezpaństwowców oraz osoby, które czasowo bądź nielegalnie przebywają na terytorium Unii Europejskiej; mając na uwadze, że wartości te są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn;
- B. mając na uwadze, że poszanowanie i propagowanie tych wartości jest istotnym elementem tożsamości Unii Europejskiej oraz warunkiem członkostwa w UE i zachowania w pełni prerogatyw przysługujących jej członkom;
- C. mając na uwadze, że art. 6 ust. 3 TUE stanowi, że prawa podstawowe, zagwarantowane w EKPC oraz wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim, stanowią zasady ogólne prawa unijnego;
- D. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony Karta posiada, zgodnie z art. 6 TUE, tę samą wartość prawną co traktaty i jest prawnie wiążąca dla instytucji, organów i agencji UE oraz państw członkowskich przy wprowadzaniu w życie prawa unijnego; mając na uwadze, że Karta przekształciła wartości i zasady w konkretne i wykonalne prawa;
- E. mając na uwadze, że dzięki przystąpieniu UE do EKPC zgodnie z wymogami TUE Europejski Trybunał Praw Człowieka będzie mógł dokonywać przeglądu aktów unijnych, co przyczyni się do zwiększenia odpowiedzialności UE i poprawy dostępu poszczególnych osób do wymiaru sprawiedliwości;
- F. mając na uwadze, że skuteczna ochrona i propagowanie praw muszą stanowić ogólny cel wszystkich dziedzin polityki UE, w tym ich wymiaru zewnętrznego, oraz mając na uwadze, że przestrzeganie obowiązku ochrony, propagowania i wypełniania tych praw nie wymaga ustanawiania nowych kompetencji UE, lecz raczej proaktywnego instytucjonalnego zaangażowania w dziedzinie praw człowieka, rozwoju i umacniania rzeczywistej kultury praw podstawowych w instytucjach Unii oraz w państwach członkowskich; mając na uwadze, że UE musi propagować spójną unijną politykę praw człowieka oraz mechanizm umożliwiający skupienie w ramach UE różnych podmiotów działających na rzecz praw człowieka;
- G. mając na uwadze, że obywatele mogą w pełni korzystać z przysługujących im praw tylko wówczas, gdy utrzymane będą podstawowe wartości i zasady, takie jak praworządność, niezależność sądownictwa, wolność mediów i niedyskryminacja;
- H. mając na uwadze, że luka pomiędzy prawami podstawowymi a ich wdrażaniem podważa wiarygodność UE oraz jej państw członkowskich, a także skuteczne respektowanie i propagowanie praw człowieka na terytorium UE i na całym świecie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 405.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 112.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

- I. mając na uwadze, że obowiązki spoczywające na krajach kandydujących w ramach kryteriów kopenhaskich nadal mają zastosowanie do państw członkowskich po ich przystąpieniu do UE na mocy art. 2 TUE, oraz mając na uwadze, że w świetle powyższego wszystkie państwa członkowskie powinny być oceniane w sposób ciągły w celu weryfikacji stałego przestrzegania przez nie podstawowych wartości UE w zakresie poszanowania praw podstawowych, instytucji demokratycznych i praworządności;
- J. mając na uwadze, że w celu skutecznej ochrony i propagowania praw podstawowych państwa członkowskie powinny w duchu solidarności i otwartej współpracy z innymi państwami członkowskimi zaakceptować kontrolę UE w zakresie poszanowania wartości Unii w ich prawodawstwie, strategiach politycznych i praktykach;
- K. mając na uwadze, że wraz z art. 2 TUE na mocy art. 7 TUE przyznaje się instytucjom UE uprawnienia do oceny, czy w państwach członkowskich dochodzi do naruszenia wspólnych wartości, takich jak poszanowanie praw człowieka, demokracja i praworządność, oraz do podjęcia w danych państwach działań na szczeblu politycznym, aby zapobiec naruszeniom i przyjąć środki naprawcze w przypadku ich wystąpienia;
- L. mając na uwadze, że we wspólnym opracowaniu Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) i Banku Światowego z maja 2012 r. na temat sytuacji Romów potwierdza się, że Romowie doznają dyskryminacji w całej Europie, a ich sytuacja jest gorsza niż wszystkich osób, które nie są Romami i znajdują się w porównywalnym położeniu; mając na uwadze, że dyskryminacja i coraz większa przemoc wobec nich w państwach członkowskich UE mają swoje korzenie w utajonych postawach antycygańskich;
- M. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy stanowi wyzwanie dla zasady solidarności, która jest istotnym elementem historii i tożsamości UE, jak również podstawową więzią łączącą obywateli UE jako członków tej samej wspólnoty politycznej⁽¹⁾;
- N. mając na uwadze, że prawa społeczne i ekonomiczne to zasadnicze elementy Karty i jako takie powinny zajmować czołowe miejsce w każdej analizie sytuacji praw podstawowych w Unii;

Zalecenia ogólne

1. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do pełnego przejęcia odpowiedzialności za właściwe i pełne stosowanie mandatu i kompetencji UE w zakresie praw podstawowych, zarówno w oparciu o Kartę, jak i o artykuły Traktatów dotyczące praw podstawowych i praw obywateli, a w szczególności art. 2, 6 i 7 TUE; uważa, że jest to jedyny sposób, aby zapewnić Unii Europejskiej możliwość wyposażenia się – podobnie jak miało to miejsce w innych obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, takich jak kwestie gospodarcze i budżetowe – w narzędzia radzenia sobie z kryzysem i napięciami, które występują w dziedzinach demokracji, praworządności i praw podstawowych oraz mają negatywny wpływ na UE i jej państwa członkowskie; wzywa do pilnego wzmocnienia mechanizmów europejskich w celu zapewnienia poszanowania demokracji, praworządności i praw podstawowych w Unii Europejskiej;
2. przychylnie odnosząc się do kroków podjętych przez Komisję w celu zapewnienia zgodności swoich wniosków ustawodawczych z Kartą, zauważa jednak, że istnieją możliwości poprawy, gdyż nadal pojawiają się wnioski, które nie uwzględniają wpływu wnioskowanych działań na prawa podstawowe lub uwzględniają go w niewystarczającym stopniu; wzywa Komisję do podjęcia konkretnych kroków w celu ulepszenia weryfikacji zgodności swoich wniosków z Kartą, w tym dopilnowania, aby wszystkie służby Komisji dysponowały odpowiednią ekspertyzą;
3. wzywa Komisję do dopilnowania, aby wpływ prawodawstwa UE na prawa podstawowe i jego wdrażanie przez państwa członkowskie systematycznie były częścią sprawozdań Komisji z oceny wdrażania prawodawstwa unijnego oraz rocznych sprawozdań Komisji z monitorowania stosowania prawa unijnego; zaleca Komisji dokonanie przeglądu obowiązujących wytycznych w sprawie oceny skutków w celu zapewnienia większego znaczenia kwestiom praw człowieka oraz rozszerzenia norm o instrumenty ONZ i Rady Europy dotyczące praw człowieka;
4. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący stałej tabeli wyników w dziedzinie sprawiedliwości, praworządności, demokracji i praw podstawowych, która obejmie wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w europejskim semestrze; wzywa Komisję do dopilnowania, aby Parlament Europejski i parlamenty narodowe były w pełni

⁽¹⁾ Zob. w szczególności artykuły Karty dotyczące praw społecznych oraz właściwie określone artykuły Traktatów dotyczące solidarności: Artykuły 80 i 122 TFUE.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

w procedurę zaangażowane i aby parlamentarna Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych regularnie zapoznawała się, oceniała i monitorowała tabelę wyników;

5. wzywa Radę do zapewnienia skutecznej realizacji jej zobowiązania w zakresie weryfikacji z Kartą zarówno wnioskowanych zmian do wniosków Komisji, jak i wniosków przedkładanych z własnej inicjatywy; przypomina, że aby zapewnić skuteczne wdrażanie praw podstawowych także państwa członkowskie muszą dopilnować, by w pełni stosowano postanowienia Karty przy wdrażaniu prawodawstwa UE;

6. wzywa Komisję – oraz Radę, w przypadku gdy to ona inicjuje procedurę ustawodawczą – do systematycznego wykorzystywania zewnętrznej niezależnej wiedzy fachowej, szczególnie z Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, podczas przygotowywania ocen skutków;

7. korzystnie postrzega środki podjęte przez Komisję, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i inne organy w celu zwiększenia świadomości obywateli w kwestii korzystania przez nich ze swoich praw na mocy Karty praw podstawowych; nalega, by Komisja kontynuowała przekazywanie informacji obywatelom i dokonywała oceny wyników udzielania takich informacji;

8. podkreśla zasadniczą rolę Parlamentu w sprawdzaniu i kontrolowaniu procesu opracowywania i wdrażania prawa europejskiego i podkreśla w związku z tym, że Parlament powinien także pogłębić swoją autonomiczną ocenę skutków dotyczącą praw podstawowych w odniesieniu do wniosków ustawodawczych i zmian podlegających badaniu w procesie legislacyjnym oraz zwiększyć jej systematyczność;

9. wzywa Komisję do sporządzenia projektu sprawozdania rocznego w sprawie stanu praw podstawowych w UE w oparciu m.in. o art. 2 i 6 TUE i Kartę; uważa, że w sprawozdaniu tym należy uwzględnić analizę sytuacji w państwach członkowskich również na podstawie obaw organizacji międzynarodowych, organizacji pozarządowych, PE i obywateli w odniesieniu do przypadków naruszenia praw podstawowych, praworządności i zasad demokracji; wzywa do zajęcia się w sprawozdaniu wdrażaniem, ochroną, propagowaniem i poszanowaniem praw podstawowych w UE i jej państwach członkowskich, jak o tym mowa w Karcie, EKPC i międzynarodowych traktatach dotyczących praw podstawowych, a także do uwzględnienia w nim konkretnych zaleceń; przypomina, że Komisja ma obowiązek podjąć takie działania jako strażnik zarówno Traktatów, jak i Karty, oraz na podstawie art. 2, 6 i 7 TUE;

10. wzywa Komisję do dopilnowania, aby w swoim sprawozdaniu rocznym w sprawie wdrażania Karty przeprowadziła bardziej zrównoważoną i samokrytyczną analizę w celu uwzględnienia nie tylko pozytywnych zmian, lecz również analizy możliwości umocnienia swojego podejścia w przyszłości;

11. ubolewa nad faktem, że sprawozdania Komisji dotyczące stosowania Karty Praw Podstawowych UE z 2010 i 2011 r. nie kładą nacisku na prawa społeczne i ekonomiczne, zwłaszcza w obecnym kontekście kryzysu gospodarczego, kiedy do tego rodzaju prawa są tym bardziej istotne;

12. wzywa Komisję do dopilnowania, by w swoim sprawozdaniu rocznym ze stosowania Karty zajęła się sytuacją praw społecznych i ekonomicznych w Unii, a w szczególności sposobem, w jaki są one wdrażane w państwach członkowskich;

13. zaleca, aby Parlament, Komisja i Rada wspólnie i formalnie uznały istnienie pozytywnych obowiązków polegających na ochronie i propagowaniu praw człowieka w ramach prawa UE; wskazuje, że poszanowanie podstawowych praw i wolności wiąże się z działaniami na różnych szczeblach (międzynarodowym, europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym), a także podkreśla rolę, jaką władze regionalne i lokalne wraz ze stowarzyszeniami praw człowieka mogą odegrać w tym obszarze; apeluje do Komisji i Rady o poprawę współpracy z organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się prawami podstawowymi, organizacjami pozarządowymi i społeczeństwem obywatelskim w procesie przedlegislacyjnym i legislacyjnym;

14. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia odpowiedniego poziomu środków w programach finansowania poświęconych prawom podstawowym i antydyskryminacji w kolejnych wieloletnich ramach finansowych na rzecz organizacji społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

15. wzywa Radę do włączenia do swoich sprawozdań rocznych w sprawie praw człowieka na świecie analizy sytuacji w państwach członkowskich poprzez uwzględnienie również środków, które należy przedsięwziąć w celu wdrożenia wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i odpowiedniego dostosowania krajowych przepisów i praktyk;

16. wzywa Komisję do przeglądu dorobku prawnego UE przez należyte uwzględnienie praw nakreślonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; uważa, że ewentualne kolizje między swobodami gospodarczymi a prawami podstawowymi należy rozwiązywać już na etapie procesu legislacyjnego, a nie zostawiać wyłącznie sądownictwu UE;

17. wzywa Komisję do przeglądu byłego trzeciego filaru (współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych) w świetle zapisów Karty; przypomina swoje zalecenie zawarte w rezolucji z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie programu sztokholmskiego⁽¹⁾, wzywające do spójnego przeglądu wspomnianych przepisów, i przypomina Komisji, że w dniu 1 grudnia 2014 r. wszystkie te przepisy przyjęte w zupełnie innych ramach konstytucyjnych będą jako takie miały zastosowanie w UE i będą miały nadmierny wpływ na prawa jednostek podlegających jurysdykcji UE;

18. Wyraża ubolewanie nad

- brakiem przejrzystości w dialogu Komisji z państwami członkowskimi w sprawach dotyczących praw podstawowych lub interesów obywateli Unii Europejskiej; jest zdania, że taki brak przejrzystości w odniesieniu do transpozycji prawa unijnego jest sprzeczny z unijnymi przepisami w zakresie przejrzystości i zasadą pewności prawa oraz jest ogromnie krzywdzący dla innych krajów UE, dla obywateli Unii, a także dla innych instytucji, w szczególności w sytuacji, gdy dotyczy to praw społecznych i gospodarczych obywateli; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszone przez Komisję inicjatywy dotyczące poprawy przejrzystości w odniesieniu do działań lub braku działań państw członkowskich w związku z wdrażaniem przepisów rynku wewnętrznego i uważa, że przejrzystość ogłoszoną dla polityki fiskalnej należy jeszcze bardziej zwiększyć w sprawach dotyczących praw podstawowych;
- brakiem przejrzystości w agencjach UE, który utrudnia stwierdzenie, czy ich działania są zgodne z zasadami przejrzystości, dobrej administracji, ochrony danych osobowych i przeciwdziałania dyskryminacji, jak również konieczności i proporcjonalności; wyraża ubolewanie z powodu nieustającego braku zainteresowania Komisji ramami legislacyjnymi zapewniającymi otwartą, niezależną i skuteczną administrację zgodnie z wymogami art. 41 Karty i art. 298 TFUE;
- brakiem przejrzystości i otwartości, a także odpowiedniego poszanowania, ochrony i propagowania praw podstawowych oraz brakiem demokratycznej i parlamentarnej kontroli w międzynarodowych negocjacjach, co doprowadziło Parlament do odrzucenia międzynarodowych porozumień, takich jak ACTA, i powinno skłonić instytucje UE i państwa członkowskie do zmiany swoich obecnych praktyk i poszanowania praw obywateli;

19. proponuje zwiększenie przejrzystości w dialogu Komisji z państwami członkowskimi i w pracy agencji UE, w sprawach dotyczących praw podstawowych lub interesów obywateli Unii Europejskiej;

20. wzywa do rozpoczęcia „cyklu europejskiej polityki w dziedzinie praw podstawowych”, w ramach którego co kilka lat i co roku będą szczegółowo określone cele do osiągnięcia i problemy do rozwiązania; uważa, że w ramach tego cyklu należy przewidzieć ramy współpracy dla instytucji, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz państw członkowskich, polegającej na unikaniu powielania działań, wzajemnym wykorzystywaniu swoich sprawozdań, podejmowaniu wspólnych działań i organizowaniu wspólnych wydarzeń z udziałem organizacji pozarządowych, obywateli, parlamentów narodowych itp.;

21. proponuje podjęcie działań w celu zapewnienia stałych kanałów wymiany informacji o prawach podstawowych w UE pomiędzy właściwymi organami i w ramach instytucji UE a agencjami UE oraz organizowanie corocznego międzyinstytucjonalnego forum w celu oceny stanu praw podstawowych w UE; uważa, że takie forum powinno być etapem przygotowawczym do corocznej debaty Parlamentu na temat praw podstawowych oraz na temat rozwoju europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; uważa, że w tym międzyinstytucjonalnym forum powinni uczestniczyć przedstawiciele Komisji, Grupy Roboczej Rady ds. Praw Podstawowych, Praw Obywatelskich i Swobodnego Przepływu Osób, działających w Parlamencie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Petycji, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Rozwoju Regionalnego oraz przedstawiciele Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) oraz Europejskiego Inspektora Ochrony Danych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

22. wzywa parlamenty narodowe do zwiększenia swojej roli w kontroli działań UE i wdrażania prawa UE na szczeblu krajowym pod względem poszanowania praw człowieka oraz zwraca się do nich o organizowanie okresowych posiedzeń, na których głównym tematem będą strategie, które należy opracować w celu wdrożenia Karty i orzecznictwa sądów UE;

23. ubolewa nad opóźnieniami w przystąpieniu UE do EKPC; wzywa Radę do działania na mocy postanowień art. 265 TFUE, tak aby procedury przystąpienia UE do EKPC zostały zakończone; wzywa Komisję do zakończenia tej procedury przy najbliższej okazji, zaś państwa członkowskie do jak najszybszego zainicjowania procedur ratyfikacji przystąpienia do EKPC, ponieważ konwencja ta zapewni dodatkowy mechanizm umocnienia praw człowieka przysługujących obywatelom UE;

24. uważa, że nawet przed zakończeniem negocjacji w sprawie przystąpienia UE do EKPC Unia i jej państwa członkowskie powinny uznać transpozycję orzecznictwa Trybunału w Strasburgu przez państwa członkowskie za przedmiot wspólnego zainteresowania;

25. uważa, że Komisja i Rada powinny ustanowić mechanizm zapewniający poszanowanie, wdrożenie i transponowanie przez UE i jej państwa członkowskie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, ponieważ jest to przedmiot wspólnego zainteresowania i obowiązek w odniesieniu do poszanowania praw podstawowych w UE;

26. przypomina wszystkim państwom członkowskim o konieczności przestrzegania ich zobowiązań w zakresie poszanowania podstawowych wolności i praw; stwierdza, że udział w międzynarodowych traktatach dotyczących ochrony i propagowania praw człowieka może tylko służyć wzmocnieniu ochrony praw podstawowych w UE, i z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie UE do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz przyszłe przystąpienie do EKPC; wzywa Radę i Komisję do poczynienia kroków w kierunku przystąpienia do innych międzynarodowych traktatów o prawach człowieka, takich jak Konwencja ONZ o prawach dziecka;

27. wyraża wyjątkowe zaniepokojenie w związku z sytuacją demokracji, rządów prawa, kontroli i równowagi, mediów i praw podstawowych w niektórych państwach członkowskich, a zwłaszcza w związku z praktyką stosowaną przez rządzących, polegającą na wybieraniu i mianowaniu osób na niezależne stanowiska w takich obszarach, jak np. trybunały konstytucyjne, sądownictwo, media publiczne i organy regulacyjne, biura rzecznika praw obywatelskich lub komisarzy, bądź zwalnianiu ich z tych stanowisk wyłącznie w oparciu o przynależność polityczną, a nie kompetencje, doświadczenie i niezależność;

28. ubolewa nad słabą odpowiedzią Komisji na określone naruszenia praw podstawowych oraz nad osłabieniem demokratycznych mechanizmów równowagi i kontroli oraz praworządności w państwach członkowskich i zwraca się do Komisji o zapewnienie, że postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zapewnią skuteczną ochronę praw człowieka, zamiast zmierzać do rozwiązania w drodze negocjacji z państwami członkowskimi;

29. uważa, że utrzymanie wiarygodności warunków przystąpienia wymaga również stałej oceny państw członkowskich pod kątem ciągłego przestrzegania przez nie podstawowych wartości UE oraz wypełniania zobowiązań dotyczących funkcjonowania demokratycznych instytucji i praworządności; wzywa Komisję do dopilnowania, aby postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zapewniały skuteczną ochronę praw podstawowych i do wszczynania dochodzenia i rozpoczynania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w dobrze uzasadnionych przypadkach, unikając w ten sposób podwójnych standardów, ilekroć państwo członkowskie naruszy prawa zagwarantowane w Karcie podczas wdrażania przepisów UE;

30. przypomina o zobowiązaniu Komisji do uznania za priorytetowe tych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które podnoszą kwestie zasadnicze lub które mają szczególnie dalekosiężne negatywne skutki dla obywateli⁽¹⁾;

31. wzywa zatem Komisję do zaktualizowania swojego komunikatu z 2003 r. (COM(2003)0606) oraz opracowania przed końcem 2012 r. szczegółowego wniosku dotyczącego jasnego mechanizmu monitorowania i systemu wczesnego ostrzegania, a także „procedury zamrażania”, do czego już wzywał Parlament, w celu zapewnienia zawieszenia przez państwa członkowskie – na wniosek instytucji UE – przyjmowania praw, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie sprzeczności z prawami podstawowymi lub unijnym porządkiem prawnym, przez stowarzyszenie w szczególności krajowych organów ds. praw podstawowych utworzonych zgodnie z zasadami paryskimi oraz w oparciu o art. 2, 6 i 7 TUE i art. 258 TFUE;

⁽¹⁾ COM(2010)0573.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

32. podkreśla swoje zobowiązanie do wykorzystania swoich uprawnień w celu działania jako strona w procesie dotyczącym praw człowieka, w szczególności w celu dopilnowania, aby w swoich działaniach UE przestrzegała praw człowieka oraz je chroniła, propagowała i stosowała;
33. wzywa do przeglądu przepisów proceduralnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Sądu w celu ułatwienia interwencji osób trzecich, w szczególności organizacji pozarządowych działających w dziedzinie praw człowieka;
34. wzywa do ustanowienia we wszystkich państwach członkowskich odpowiednich krajowych instytucji ds. praw człowieka oraz do wprowadzenia środków ułatwiających budowanie sieci współpracy między tymi organami w całej UE przy wsparciu Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do rozwoju kompetencji organów ds. równości i organów ds. ochrony danych, krajowych instytucji ds. praw człowieka oraz Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej jako stron w procesie dotyczącym praw człowieka;
35. wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy instytucjami Unii a innymi organami międzynarodowymi, w szczególności z Radą Europy i jej Europejską Komisją na rzecz Demokracji przez Prawo (Komisja Wenecka) i do wykorzystania ich wiedzy fachowej w propagowaniu zasad demokracji, praw człowieka i praworządności; zachęca Komisję i państwa członkowskie do zacieśniania współpracy, w tym z Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi, tak aby usprawniać wdrażanie prawodawstwa UE z zakresu praw człowieka oraz zapewnić rozpatrywanie skarg, jak również korygować wszelkie nieprawidłowości;
36. wyraża ubolewanie nad pogarszającą się sytuacją w dziedzinie wolności środków przekazu w różnych państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do poszanowania wolności i pluralizmu mediów, a Komisję do podjęcia odpowiednich działań w celu ich monitorowania i egzekwowania; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Parlamentu Europejskiego dotyczącą sporządzenia projektu sprawozdania w sprawie norm regulujących wolność mediów w UE;
37. wyraża zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w Unii w zakresie wolności i pluralizmu środków przekazu, a zwłaszcza wolności i pluralizmu prasy, w tym na skutek obecnego kryzysu gospodarczego; potępia warunki, w których pracują niektórzy dziennikarze, oraz przeszkody, z którymi się borykają, zwłaszcza podczas zdawania relacji z demonstracji; jest szczególnie zaniepokojony tym, że niektóre państwa członkowskie starają się podważać zasadę ochrony źródeł dziennikarskich i prawa dziennikarzy śledczych do prowadzenia dochodzeń w kręgach bliskich rządowi; wyraża głębokie ubolewanie z powodu stanowiska Komisji, która odmawia przedłożenia wniosku ustawodawczego mającego na celu zapewnienie wolności i pluralizmu mediów zgodnie z art. 11 Karty;
38. wzywa Komisję do powierzenia Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej zadania, polegającego na sporządzaniu co roku sprawozdania pozwalającego monitorować sytuację w zakresie wolności i pluralizmu mediów w Unii Europejskiej;
39. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Radę Praw Człowieka ONZ rezolucji uznającej prawa internetowe, dotyczące przede wszystkim dostępu do internetu i wolności wypowiedzi; podkreśla w szczególności apel o dążenie do „propagowania, ochrony i korzystania z praw człowieka, w tym prawa do wolności wypowiedzi, w internecie i za pośrednictwem innych technologii”, a ponadto zauważa, że praw tych należy przestrzegać bez względu na granice i wykorzystywany środek przekazu; wzywa UE i państwa członkowskie do wdrożenia tej rezolucji do prawa krajowego oraz do jej propagowania na szczeblu międzynarodowym;
40. ponawia apel do Komisji o szybki przegląd dorobku prawnego UE w zakresie spraw policyjnych i karnych zgodnie z Traktatem z Lizbony i Kartą przed ostatecznym terminem 1 grudnia 2014 r.;
41. wzywa do parlamentarnej oceny zasad dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez tworzenie trwałych więzi pomiędzy Komisją Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego, Grupą Roboczą Rady ds. Praw Podstawowych, Praw Obywatelskich i Swobodnego Przepływu Osób a krajowymi komisjami parlamentarnymi zajmującymi się prawami podstawowymi w celu oceny stosownego ustawodawstwa na szczeblu unijnym i krajowym;
42. wzywa państwa członkowskie do należytego wypełniania ich obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, czego do tej pory nie czyniły, w zakresie badania poważnych naruszeń praw człowieka prowadzonego w kontekście współpracy z programem CIA ds. walki z terroryzmem, do zaostrzenia walki z handlem ludźmi i przestępczością zorganizowaną oraz wypłacenia pełnej rekompensaty ofiarom;
43. wzywa instytucje UE do zagwarantowania, że w odniesieniu do każdego wniosku ustawodawczego mającego wpływ na prawa podstawowe zasięga się opinii Agencji Praw Podstawowych, a także do przestrzegania niezależności i uprawnień Agencji Praw Podstawowych;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

44. podkreśla, że należy rozszerzyć pełnomocnictwo Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej o regularne monitorowanie przestrzegania przez państwa członkowskie art. 2 TUE, publikowanie sprawozdań rocznych w sprawie wyników monitorowania oraz prezentowanie tych sprawozdań w Parlamencie Europejskim;

45. uznaje za niedopuszczalne

— że Parlament, jedyna instytucja europejska wybierana w wyborach bezpośrednich, współprawodawca większości zasad UE, nie został dopuszczony do definiowania obszarów tematycznych wieloletnich ram prac Agencji Praw Podstawowych;

— że współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych, która stała się standardową polityką UE, oraz prawa społeczne i gospodarcze, będące podstawowymi elementami Karty, nadal nie są wyraźnie uwzględnione w pełnomocnictwie Agencji Praw Podstawowych; zwraca się do Rady o uwzględnienie powyższych kwestii w kolejnych wieloletnich ramach prac Agencji Praw Podstawowych;

46. zwraca uwagę na braki w obecnym pełnomocnictwie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności na ograniczoną liczbę ocen porównawczych pomiędzy państwami członkowskimi oraz brak ocen całościowego obrazu sytuacji praw człowieka, praworządności i demokracji w państwach członkowskich;

47. podkreśla, że zasady paryskie dotyczące krajowych instytucji ds. praw człowieka powinny być stosowane jako model dla reform krajowych instytucji oraz Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz wzywa Komisję i Radę, aby wraz z Parlamentem Europejskim dokonały w trybie pilnym przeglądu rozporządzenia ustanawiającego Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej w drodze zwykłej procedury ustawodawczej w celu rozszerzenia zakresu jej kompetencji tak, aby obejmował cały zakres art. 2, 6 i 7 TUE, a zwłaszcza wdrażanie Karty przez unijne instytucje, agencje, urzędy i organy, a także działania państw członkowskich; uważa, że należy wzmocnić niezależność, a także uprawnienia i kompetencje Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej; uważa, że Komitet Naukowy Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz sieć FRANET powinny przedkładać Parlamentowi Europejskiemu oraz parlamentom narodowym i publikować corocznie tematyczne, dokładniejsze sprawozdanie zawierające ocenę sytuacji w państwach członkowskich, jak miało to miejsce do roku 2006 za sprawą byłej sieci ekspertów ds. praw podstawowych; wzywa Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej do przestrzegania w pełni art. 15 TFUE przez zapewnienie jawności swoich postępowań oraz umożliwienie dostępu do swoich dokumentów za pośrednictwem publicznie dostępnego rejestru zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1049/2001;

48. wyraża zaniepokojenie zastosowaniem przez niektóre państwa członkowskie klauzuli opt-out, co stwarza zagrożenie dla praw ich obywateli, którzy będą w większym stopniu narażeni na dyskryminację niż inni obywatele UE, i przypomina, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości celem klauzul opt-out nie jest zwolnienie państw członkowskich z obowiązku przestrzegania postanowień Karty lub uniemożliwienie sądowi któregoś z tych państw członkowskich zapewnienia zgodności z tymi postanowieniami;

49. podkreśla, że oprócz informowania poszczególnych osób o ich prawach wynikających z Karty Komisja musi dopilnować, aby znały one sposoby korzystania z ich prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz egzekwowania ich praw we właściwych sądach; uważa, że na szczeblu krajowym i regionalnym należy ustanowić nieformalne sieci, takie jak te utworzone z powodzeniem dla rynku wewnętrznego (SOLVIT), w celu udzielania wsparcia i porad osobom, w przypadku których istnieje ryzyko naruszenia ich praw (np. migrantów, osób ubiegających się o azyl, osób w trudnej sytuacji); uważa, że takie struktury wsparcia służące przywróceniu praw oraz integracji gospodarczej i społecznej powinny mieć priorytetowe znaczenie w funduszach regionalnych;

50. wzywa Komisję do szczegółowego informowania obywateli zwracających się do Komisji w związku z naruszeniami praw podstawowych o tych dodatkowych lub bardziej odpowiednich możliwościach, do prowadzenia rejestru tych wskazań oraz do sporządzania szczegółowego sprawozdania na ten temat w ramach swoich sprawozdań rocznych w sprawie praw podstawowych w UE oraz w sprawie wdrażania Karty; podkreśla, że korespondencja obywateli jest niezwykle istotna w ujawnianiu ewentualnych strukturalnych, systemowych, poważnych naruszeń praw podstawowych w UE i jej państwach członkowskich, a tym samym ma znaczenie w zapewnianiu rzeczywistego stosowania art. 2, 6 i 7 TUE przez Komisję;

Dyskryminacja

51. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia zdezagregowanych danych dotyczących wszystkich przyczyn dyskryminacji, a także do opracowania wskaźników praw podstawowych we współpracy z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej w celu zapewnienia właściwie uzasadnionych i ukierunkowanych przepisów i polityk, w szczególności w dziedzinie niedyskryminacji oraz w kontekście krajowych strategii integracji Romów;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

52. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie przeglądu decyzji ramowej w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnych w celu uwzględnienia innych form przestępstw z nienawiści, w tym na tle orientacji seksualnej, tożsamości płciowej i ekspresji płciowej;

53. wyraża ubolewanie w związku z tym, że nie wszystkie państwa członkowskie właściwie transponowały decyzję ramową Rady w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnych; wzywa państwa członkowskie do ścigania sędownie przypadków ksenofobii, rasizmu, antycyganizmu i innych form przemocy i nienawiści w stosunku do wszelkich grup mniejszościowych, w tym przypadków nawoływania do nienawiści; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby przestępstwa z nienawiści, m.in. te o podłożu rasistowskim, ksenofobicznym, antysemitycznym, islamofobicznym, homofobicznym lub transfobicznym podlegały karze w ramach systemu prawa karnego oraz aby właściwie te przestępstwa rejestrować i skutecznie prowadzić śledztwa w ich sprawie, tak aby przestępcy stanęli przed sądem i zostali ukarani, a ofiary miały zapewnione właściwe wsparcie, ochronę i zadośćuczynienie; przypomina, że w dniu 1 grudnia 2014 r. przedmiotowa decyzja ramowa stanie się w pełni egzekwowalna;

54. podkreśla, że zasady godności ludzkiej i równości wobec prawa są podstawą demokratycznego społeczeństwa; ubolewa nad obecnym blokowaniem negocjacji Rady w sprawie wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy horyzontalnej rozszerzającej kompleksową ochronę przed dyskryminacją we wszystkich obszarach; wzywa Radę do działania na podstawie art. 265 TFUE oraz do przyjęcia dyrektywy;

55. podkreśla, że zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej obywatele europejscy powinni być także chronieni przed dyskryminacją ze względów językowych;

56. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia procedury skarg, która zapewni, że ofiary dyskryminacji z wielu różnych przyczyn – biorąc pod uwagę, że taka dyskryminacja jest wymierzona przede wszystkim w kobiety – będą mogły złożyć jedną skargę dotyczącą więcej niż jednej przyczyny dyskryminacji; uznaje za stosowne wsparcie działań obrońców praw człowieka i umacnianie działań zbiorowych podejmowanych przez marginalizowane osoby i społeczności;

57. wzywa państwa członkowskie do ochrony wolności religii lub przekonań, w tym wolności osób żyjących bez religii, aby nie były one dyskryminowane w wyniku nadmiernych zwolnień przysługujących religiom w przypadku przepisów w sprawie równości i niedyskryminacji;

58. podkreśla, że w obszarze walki z dyskryminacją konieczne jest uwzględnienie w pełni specyfiki dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność;

Ochrona osób należących do mniejszości

59. podkreśla, że sytuacja bezpaństwowców na stałe zamieszkujących w państwach członkowskich wymaga działań, w oparciu o zalecenia organizacji międzynarodowych;

60. podkreśla znaczenie poszanowania praw osób należących do mniejszości narodowych; zachęca państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do niezwłocznego ratyfikowania Konwencji ramowej o ochronie mniejszości narodowych i Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy oraz w razie konieczności do wycofania zastrzeżeń i restrykcyjnych deklaracji; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań służących zwalczaniu dyskryminacji, która dotyka członków mniejszości językowych, i do udokumentowania rezultatów działań podjętych w celu ochrony praw osób należących do mniejszości językowych do posługiwania się własnym językiem; wzywa państwa członkowskie do niedyskryminacji osób należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz do zapewnienia im praw przysługujących na podstawie prawa międzynarodowego i unijnego;

61. wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu dyskryminacji rasowej i etnicznej w dziedzinach takich jak zatrudnienie, gospodarka mieszkaniowa, edukacja, zdrowie oraz dostęp do towarów i usług; jest szczególnie zaniepokojony rosnącą siłą partii politycznych, które są jawnie rasistowskie, ksenofobiczne, islamofobiczne i antysemityczne, co związane jest z kryzysem gospodarczym i społecznym, zachęcającym do szaleńczego poszukiwania kozłów ofiarnych; przepełnione przemocą działania tych partii należy potępić; jest również zaniepokojony stosowaniem środków represji przeciwko osobom bezdomnym w kontekście obecnego kryzysu;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

62. podkreśla, że z powodu rozbieżności we wdrażaniu prawa unijnego i złożonych procedur administracyjnych niektóre kategorie osób napotykają przeszkody o charakterze dyskryminacyjnym w zakresie korzystania z przysługujących im praw swobodnego przemieszczania się i zamieszkiwania; wzywa Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciw państwom członkowskim łamiącym postanowienia dyrektywy 2004/38/WE;

63. wyraża ubolewanie z powodu tego, że obywatele pochodzenia romskiego są poddawani przez państwa członkowskie procedurom wydalenia zbiorowego, a ponadto wyraża ubolewanie z powodu niewystarczającej reakcji Komisji w niektórych przypadkach;

64. wzywa Komisję do oceny konkretnych wyników unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów oraz postępów osiągniętych przez każde z państw członkowskich; uznaje wysiłki poczynione przez niektóre państwa członkowskie, ale przede wszystkim wskazuje się na wiele braków w większości strategii przedstawionych Komisji; wzywa Komisję do zalecenia ich poprawy, aby w sposób bardziej skuteczny przyczyniały się do realizacji założeń określonych w unijnych ramach dotyczących krajowych strategii integracji Romów; domaga się przeanalizowania w ramach sporządzanych przez Komisję rocznych sprawozdań przedkładanych Parlamentowi i Radzie finansowej wykonalności i zrównoważonego charakteru tych strategii oraz postępów osiągniętych przez każde z państw członkowskich;

65. podkreśla znaczenie prawidłowego wdrożenia krajowych strategii integracji Romów przez opracowanie zintegrowanych zasad i zaangażowanie władz lokalnych, instytucji pozarządowych i społeczności Romów w dialog prowadzony w oparciu o przepisy określone w unijnych ramach; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia skutecznej reakcji na wyłączenie społeczne Romów przez wdrożenie środków przedstawionych w krajowych strategiach integracji Romów i do współpracy z przedstawicielami populacji romskiej w zakresie zarządzania, monitorowania i oceny projektów mających wpływ na ich społeczności dzięki wykorzystaniu wszystkich dostępnych środków finansowych UE;

66. jest przekonany, że w ramach zwalczania dyskryminacji Romów należy w większym stopniu podejmować działania służące angażowaniu społeczności Romów, której przedstawiciele są w stanie najlepiej potwierdzić brak możliwości korzystania z praw do zatrudnienia, edukacji, mieszkania, opieki zdrowotnej oraz nabywania towarów i usług, a także znaleźć rozwiązania dla tych problemów;

67. wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu segregacji przestrzennej, przymusowych eksmisji i bezdomności wśród Romów poprzez opracowanie skutecznej i przejrzystej polityki mieszkaniowej, a także do zapobiegania kryminalizacji bezdomności;

68. wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu wysokiego poziomu bezrobocia wśród Romów przez zlikwidowanie barier w dostępie do zatrudnienia;

69. wzywa państwa członkowskie do zreformowania ich krajowych systemów edukacji w celu uwzględnienia potrzeb mniejszości, w tym dzieci romskich, oraz do zlikwidowania segregacji w nauczaniu bez uszczerbku dla kształcenia w językach mniejszości obecnych w wielu państwach członkowskich;

70. apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie niezbędnych zmian legislacyjnych w odniesieniu do sterylizacji oraz o udzielanie – zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – rekompensaty finansowej ofiarom przymusowej sterylizacji, której poddawane są kobiety romskie i kobiety niepełnosprawne psychicznie;

71. ponownie wzywa do przyjęcia bardziej ukierunkowanego podejścia do włączenia społecznego kobiet romskich w celu zapobiegania dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie i segregacji etnicznej;

72. wzywa państwa członkowskie do przeznaczania stosownych środków budżetowych na realizację celów określonych w ich krajowych strategiach integracji Romów; wzywa Radę do wsparcia i przyjęcia wniosków Komisji i Parlamentu dotyczących kolejnych wieloletnich ram finansowych, a w szczególności tych, które będą sprawiać, że Europejski Fundusz Społeczny i Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego będą w większym stopniu sprzyjać włączeniu społecznemu Romów poprzez rozszerzanie zakresu uwarunkowań ex ante w taki sposób, by uwzględniały tworzenie krajowych strategii i mapowanie koncentracji terytorialnej ubóstwa;

73. podkreśla, że ostatnie rozszerzenia doprowadziły, a przyszłe rozszerzenia doprowadzą do tego, że jeszcze większą liczbę państw członkowskich będzie charakteryzować różnorodność kulturowa i językowa; jest w związku z tym przekonany, że UE ponosi szczególną odpowiedzialność za ochronę praw mniejszości; wzywa Komisję do zintensyfikowania działań na rzecz angażowania państw ubiegających się o członkostwo w swoje inicjatywy ukierunkowane na włączenie społeczne Romów, a także do wykorzystywania Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej oraz do nakłaniania państw ubiegających się o członkostwo, w oparciu o mechanizm procesu stabilizacji i stowarzyszenia, do realizacji tych celów;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

74. wyraża zaniepokojenie w związku z coraz częstszym nawoływaniem do nienawiści i piętnowaniem mniejszości i innych grup osób oraz rosnącym wpływem tego zjawiska na media oraz wiele ruchów politycznych i partii, widocznym na wysokim szczeblu politycznym i w restrykcyjnych środkach ustawodawczych; wzywa państwa członkowskie do przedsięwzięcia stosownych działań mających na celu propagowanie w życiu gospodarczym, społecznym, politycznym i kulturalnym rzeczywistej równości osób, należycie uwzględniając szczególną sytuację osób należących do tych mniejszości; podkreśla brak spójności polityki wobec mniejszości narodowych, odnotowując, że o ile ochrona mniejszości stanowi jedno z kryteriów kopenhaskich, o tyle w polityce Wspólnoty nie istnieje żaden standard dotyczący praw mniejszości; podkreśla fakt, że prawa mniejszości stanowią nieodłączną część podstawowych praw człowieka;

75. jest zdania, że nie istnieje żaden uniwersalny sposób poprawy sytuacji mniejszości narodowych we wszystkich państwach członkowskich, lecz że należy określić pewne wspólne minimalne cele dla władz publicznych w UE, biorąc pod uwagę odnośnie międzynarodowe standardy prawne i obowiązujące najlepsze praktyki; wzywa Komisję do stworzenia standardów politycznych w zakresie ochrony mniejszości narodowych;

76. jest zdania, że tradycyjne wspólnoty mniejszości narodowych mają istotny wkład w europejską kulturę, w związku z czym polityka publiczna powinna być w większym stopniu ukierunkowana na ich ochronę, a sama Unia musi zaspokajać te potrzeby w bardziej odpowiedni sposób;

77. zaleca podejmowanie wysiłków na rzecz propagowania budowania zaufania między wspólnotami tradycyjnie żyjącymi obok siebie i umożliwiania ich współegzystencji poprzez poznawanie nawzajem swojej tożsamości i tożsamości regionalnych, uczenie się swoich języków i historii oraz poznawanie dziedzictwa i kultury w celu lepszego zrozumienia i większego poszanowania dla różnorodności;

78. jest zdania, że rzeczywisty udział w procesie podejmowania decyzji opartym na zasadzie pomocniczości i samorządności jest jednym z najskuteczniejszych sposobów rozwiązywania problemów mniejszości narodowych, zgodnym z najlepszymi praktykami obowiązującymi w Unii;

Równość szans

79. wyraża ubolewanie z powodu ograniczonego wpływu inicjatyw unijnych i krajowych w obszarze braku równości pomiędzy mężczyznami i kobietami szczególnie w kontekście zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie do określenia konkretnych celów i strategii w zakresie zatrudnienia w ramach swoich krajowych programów reform i planów działania na rzecz równouprawnienia w celu zapewnienia kobietom i mężczyznom równych szans w dostępie do rynku pracy i w utrzymaniu się na nim; w celu zlikwidowania ugruntowanego zróżnicowania wynagrodzenia i emerytury ze względu na płeć cele te muszą obejmować rozwiązanie problemu ciągłej koncentracji kobiet na stanowiskach o niepełnym wymiarze czasu pracy, niskopłatnych i niestabilnych; wzywa państwa członkowskie do przedsięwzięcia działań na rzecz lepszego godzenia życia rodzinnego i zawodowego przez wszystkie pokolenia kobiet, w tym wystarczającej jakości placówek opieki nad dziećmi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu;

80. jest zdania, że niewystarczająca reprezentacja kobiet w procesie podejmowania decyzji politycznych stanowi uszczerbek dla praw podstawowych i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne środki wprowadzone we Francji, Hiszpanii, Belgii, Słowenii, Portugalii i Polsce, takie jak wprowadzenie do porządku prawnego systemów parytetowych i kwot wyborczych w podziale na płeć, w charakterze niezbędnych dobrych praktyk, a ponadto wzywa państwa członkowskie, w których panuje wyjątkowo niski stopień reprezentacji kobiet w życiu politycznym, do rozpatrzenia wprowadzenia wiążących środków ustawodawczych;

81. podkreśla, że mimo obowiązywania ustawodawstwa w sprawie przeciwdziałania dyskryminacji kobiety wciąż są dyskryminowane w różnorodnych sferach życia codziennego, a ponadto wyraża głębokie rozczarowanie tym, że po prawie 40 latach wdrażania ustawodawstwa wciąż nie udało się zlikwidować zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;

82. jest zdania, że przemoc wobec kobiet jest najpowszechniejszym na całym świecie, w tym w UE, naruszeniem praw człowieka przysługujących kobietom i dziewczętom; wzywa Komisję do ogłoszenia roku 2015 Europejskim Rokiem Walki z Przemocą Wobec Kobiet oraz do opracowania ogólnounijnej strategii na rzecz walki z przemocą wobec kobiet, jak zapowiedziano w konkluzjach Rady z marca 2010 r., obejmującej prawnie wiążące instrumenty, kampanie na rzecz podnoszenia świadomości, gromadzenie danych i finansowanie kobiecych organizacji pozarządowych;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

83. potwierdza swoje stanowisko dotyczące praw w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, ujęte w rezolucjach z dnia 10 lutego 2010 r.⁽¹⁾ i 8 marca 2011 r.⁽²⁾ i 13 marca 2012 r.⁽³⁾ w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2009, 2010 i 2011; w tym kontekście wyraża zaniepokojenie niedawnymi ograniczeniami dostępu do usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego w niektórych państwach członkowskich, zwłaszcza do bezpiecznej i legalnej aborcji, edukacji seksualnej i cięć finansowych w dziedzinie planowania rodziny;
84. wzywa instytucje UE do przeanalizowania możliwości wdrożenia postanowień Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) w unijne ramy prawne;
85. wzywa UE do zrezygnowania ze strategii politycznych stwarzających zależność między członkami rodziny w ramach łącznia rodzin oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyznania imigrantkom autonomicznego statusu rezydenta, zwłaszcza w przypadkach przemocy domowej;
86. wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków zmierzających do osiągnięcia celów europejskiego paktu na rzecz równości płci 2011–2020 oraz do podjęcia działań zmierzających do wyeliminowania różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, segregacji rynku pracy oraz wszelkich form przemocy wobec kobiet;
87. wzywa państwa członkowskie do podjęcia skutecznych działań celem ochrony pracownic w ciąży i kobiet na urlopie macierzyńskim;
88. apeluje do państw członkowskich o rozwiązanie problemu przemocy wobec kobiet, przemocy domowej i wykorzystywania seksualnego we wszystkich postaciach oraz o zwalczanie handlu ludźmi;
89. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania tego, by w krajowych planach działania uwzględniono problem dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, a także zapewniono ochronę kobiet należących do mniejszości etnicznych oraz imigrantek;

Orientacja seksualna i tożsamość płciowa

90. wzywa Komisję do przedstawienia wersji przekształconej decyzji ramowej Rady w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnych, uwzględniając inne formy przestępstw z nienawiści, w tym na tle orientacji seksualnej, tożsamości płciowej i ekspresji płciowej;
91. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia krajowych ram prawnych uwzględniających przypadki dyskryminacji wobec LGBT i par osób tej samej płci na tle ich orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej i wzywa je do zagwarantowania skutecznego wdrożenia istniejących unijnych ram prawnych i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE;
92. wzywa państwa członkowskie do rejestrowania i badania przestępstw z nienawiści wobec gejów, lesbijek, biseksualistów i osób transseksualnych (LGBT) oraz uchwalenia prawodawstwa karnego zakazującego podburzania do nienawiści na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;
93. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji⁽⁴⁾ w sprawie jurysdykcji i prawa właściwego w zakresie skutków majątkowych małżeństw i zarejestrowanych związków partnerskich; jest jednak zdania, że wybór dwóch różnych instrumentów i odrębnego podejścia do zarejestrowanych związków partnerskich i małżeństw jest nieuzasadniony; jest zdania, że w obu przypadkach wybór jurysdykcji i prawa właściwego powinien być taki sam;
94. wzywa państwa członkowskie, które przyjęły ustawodawstwo w zakresie związków partnerskich między osobami tej samej płci, do uznania przepisów przyjętych przez inne państwa członkowskie i mających podobne skutki; przypomina o obowiązku pełnego wdrożenia przez państwa członkowskie dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, w tym w odniesieniu do par osób tej samej płci i ich dzieci; z zadowoleniem przyjmuje to, że coraz więcej

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 65.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0069.

⁽⁴⁾ COM(2011)0127 i COM(2011)0126.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

państw członkowskich wprowadza i/lub przyjmuje własne akty prawne dotyczące konkubinatu, związków partnerskich i małżeństw w celu zlikwidowania dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, z którą spotykają się pary osób o tej samej płci i ich dzieci, a ponadto wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia podobnych aktów prawnych;

95. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego pełnego wzajemnego uznawania skutków prawnych wszystkich aktów stanu cywilnego w całej UE, w tym w odniesieniu do prawnego uznawania płci, związków małżeńskich i zarejestrowanych związków partnerskich, w celu ograniczenia dyskryminujących przeszkód prawnych i administracyjnych napotykanymi przez obywateli korzystających ze swobody przepływu;

96. wzywa Komisję i Radę do podejmowania bardziej zdecydowanych działań przeciwko homofobii, przemocy i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, w tym poprzez wezwanie burmistrzów i policji w państwach członkowskich do ochrony wolności wypowiedzi i demonstracji przy okazji parad osób LGBT; wzywa Komisję do wykorzystania wyników trwającego badania Agencji Praw Podstawowych w celu zareagowania wreszcie na ciągłe apele Parlamentu Europejskiego i organizacji pozarządowych i opublikowanie w trybie pilnym planu działania UE na rzecz równości pod względem orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, w perspektywie jego przyjęcia do 2014 r.;

97. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia skutecznej ochrony uczestników publicznych wydarzeń organizowanych przez osoby LGBT, w tym parad, oraz do dopilnowania, by wydarzenia te mogły przebiegać zgodnie z prawem;

98. wyraża ubolewanie z powodu tego, że w wielu państwach członkowskich osoby transpłciowe wciąż są uważane za chore psychicznie; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia lub dokonania przeglądu procedur prawnego uznawania płci za przykładem Argentyny oraz do dokonania przeglądu warunków (w tym przymusowej sterylizacji) ustalonych w odniesieniu do prawnego uznawania płci; wzywa Komisję i Światową Organizację Zdrowia do usunięcia zaburzeń tożsamości płciowej z listy zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania oraz do zapewnienia stworzenia nowej klasyfikacji wolnej od ich patologizowania podczas negocjacji w sprawie 11. wersji Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (ICD-11);

99. z zadowoleniem przyjmuje nowy zbiór zasad dotyczących azylu, wprowadzony na mocy dyrektywy w sprawie kwalifikowania, w której uwzględniono tożsamość płciową jako powód prześladowania; utrzymuje, że pakiet azylowy musi pozostać spójny i że w ramach dyrektywy w sprawie procedury przyznawania statusu uchodźcy musi on uwzględniać kwestię orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;

100. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia – zgodnie z prawem UE ⁽¹⁾ – dostępu do zatrudnienia oraz towarów i usług bez dyskryminowania ze względu na tożsamość płciową;

101. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej badania, które pozwoli zgromadzić porównywalne dane dotyczące doświadczeń osób LGBT w Unii Europejskiej i Chorwacji;

102. wzywa państwa członkowskie do dokonania pełnej transpozycji dyrektywy Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin, bez jakiegokolwiek dyskryminowania ze względu na płeć czy orientację seksualną; przypomina, że zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka związek osób tej samej płci mieści się w pojęciu „życie rodzinne” ⁽²⁾;

103. jest zdania, że podstawowe prawa osób LGBT będą prawdopodobnie lepiej chronione, jeżeli umożliwi im się dostęp do legalnych instytucji, takich jak konkubinaty, zarejestrowany związek partnerski lub małżeństwo; przychylnie odnosi się do tego, że 16 państw członkowskich oferuje obecnie takie rozwiązania, i nakłania pozostałe państwa członkowskie, aby rozważyły pójście za tym przykładem;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy; dyrektywa Rady 2004/113/WE wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług.

⁽²⁾ Schalk i Kopf przeciwko Austrii, skarga nr 30141/04, Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

Młodzież, osoby starsze i niepełnosprawni

104. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się kwestią dyskryminacji w zatrudnianiu ze względu na wiek, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE w zakresie zatrudniania i zwalniania osób starszych;

105. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia włączenia młodszych pracowników, w szczególności dotkniętych kryzysem gospodarczym, do rynku pracy, w tym przez organizowanie i przeprowadzanie szkoleń zapewniających awans społeczny młodych osób;

106. wyraża ubolewanie z powodu tego, że w niektórych państwach członkowskich młodzi ludzie wciąż są ścigani i skazywani na karę pozbawienia wolności z uwagi na to, że prawo do odmowy działania sprzecznego z własnym sumieniem w odniesieniu do służby wojskowej wciąż nie jest w odpowiednim stopniu uznawane, a ponadto wzywa państwa członkowskie do zaprzestania ścigania i dyskryminowania osób odmawiających służby wojskowej;

107. przychylnie odnosi się do decyzji o ogłoszeniu roku 2012 Europejskim Rokiem Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej; wzywa państwa członkowskie do uznawania i poszanowania praw ludzi starszych, aby mogli cieszyć się godnym życiem o wysokiej jakości, poprzez zapewnianie im odpowiednich świadczeń socjalnych, możliwości uczenia się przez całe życie i innych programów sprzyjających ich społecznemu i kulturalnemu włączeniu; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia środków na rzecz zwalczania złego traktowania osób starszych i wszelkich form przemocy wobec nich oraz do promowania ich niezależności przez wspieranie rewitalizacji i dostępności mieszkań; przypomina, że starsze kobiety częściej żyją poniżej progu ubóstwa z uwagi na zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć, a następnie zróżnicowanie świadczeń emerytalnych ze względu na płeć; podkreśla, że aktywne i pełne zapamiętanie grupy mężczyzn i kobiet powyżej 65. roku życia w pełni i na wiele różnych sposobów przyczyniają się do codziennego funkcjonowania społeczeństwa;

108. wzywa do poszanowania godności ludzkiej pod koniec życia, w szczególności przez dopilnowanie tego, by wola wyrażana w oświadczeniu dotyczącym sztucznego podtrzymywania życia była uznawana i szanowana;

109. wzywa państwa członkowskie do zwalczania dyskryminacji osób niepełnosprawnych, zwłaszcza w odniesieniu do integracji rynku pracy;

110. wzywa UE i państwa członkowskie do ułatwienia dostępu do zatrudnienia i szkolenia dla osób niepełnosprawnych, w tym osób niepełnosprawnych pod względem psychospołecznym, za pomocą dostępnych funduszy UE;

111. wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołu fakultatywnego do niej, a także do dopilnowania tego, by wszystkie krajowe plany działania były zgodne z europejską strategią na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020 i miały na celu zwiększenie dostępności, poziomu zatrudnienia, edukacji i szkolenia sprzyjających włączeniu, a także możliwości samodzielnego życia dla osób niepełnosprawnych;

112. apeluje – razem z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej – do Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn o przeprowadzenie badań i zapewnianie wytycznych dotyczących szczególnej sytuacji niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt na szczeblach europejskim i krajowym; podkreśla, że szczególną uwagę należy zwrócić na praktyki polegające na przymusowej sterylizacji i aborcji, które mogą stanowić przykład tortur bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania i które w związku z tym powinny być zwalczane i karane;

113. wzywa do opracowania innowacyjnego rozwiązania dotyczącego dostępności informacyjno-komunikacyjnej w odniesieniu do dostępu osób niesłyszących i słabo słyszących do instytucji i konferencji UE, w oparciu o rezolucję Parlamentu z dnia 17 czerwca 1988 r. w sprawie języka migowego⁽¹⁾, z dnia 18 listopada 1998 r. w sprawie języka migowego⁽²⁾ i z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020⁽³⁾, zgodnie z art. 2, 21, 24 i 30 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych;

114. wzywa państwa członkowskie do finansowania organizacji zapewniających warunki do samodzielnego życia osobom niepełnosprawnym oraz programy deinstytucjonalizacyjne;

115. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania tego, by środki finansowe UE przeznaczone na działania wewnętrzne i zewnętrzne nie były wykorzystywane do tworzenia barier i nie skutkowały dyskryminowaniem osób niepełnosprawnych, a także do stworzenia stosownych środków do przyjmowania nowych programów finansowania, aby zapobiec takiej sytuacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 18.7.1988, s. 236.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 66.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0453.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

116. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania tego, by środki finansowe UE nie były wykorzystywane do modernizowania istniejących lub tworzenia nowych instytucji dla osób niepełnosprawnych, lecz by zamiast tego były wykorzystywane do ułatwiania życia w społeczności, zgodnie z art. 5 i 19 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

117. podkreśla potrzebę zwiększenia uczestnictwa politycznego osób niepełnosprawnych w wyborach przez zaspokojenie ich szczególnych potrzeb;

Ochrona danych

118. ponownie deklaruje, że prawo do samostanowienia w zakresie danych osobowych i prawo do prywatności stanowią fundamentalne elementy osobowości człowieka, jego godności i wolności;

119. podkreśla, że reforma unijnych zasad ochrony danych powinna zwiększyć przejrzystość i świadomość praw do ochrony danych, poprawić skuteczność środków prawnych i sankcji i dawać organom ds. ochrony danych kompetencje w zakresie nakładania kar na podmioty naruszające unijne prawo ochrony danych; apeluje do Rady o zobowiązanie się do stworzenia na podstawie dyrektywy 95/46/WE kompleksowych ram ochrony danych o jednakowym i wysokim poziomie harmonizacji; podkreśla, że należy unikać wprowadzania odstępstw i wyjątków od zasad regulujących ochronę danych osobowych, a w szczególności od zasady celowości, oraz w związku z transferem danych do państw trzecich; podkreśla, że podstawowe znaczenie ma to, by standardy dotyczące kompleksowej ochrony danych, określone w obszarze egzekwowania prawa, obejmowały również krajowe przetwarzanie danych;

120. wyraża zaniepokojenie obecnymi tendencjami polegającymi na naruszaniu niezależności organów ds. ochrony danych, a ponadto z zadowoleniem przyjmuje działania kontrolne ze strony Komisji; wzywa państwa członkowskie do przestrzegania obowiązujących przepisów i odnośnego orzecznictwa;

121. wyraża zaniepokojenie w związku z brakami dyrektywy w sprawie zatrzymywania danych wskazanymi przez Komisję w jej sprawozdaniu, EIOD, szereg parlamentów narodowych i trybunały konstytucyjne kilku państw członkowskich, które uznały ją za niezgodną z konstytucją; podkreśla potrzebę zmiany dyrektywy w sprawie zatrzymywania danych lub przynajmniej rozważenia alternatywnych rozwiązań dla zatrzymywania danych, takich jak rejestracja w czasie rzeczywistym i gromadzenie danych dotyczących ruchu odnoszących się do konkretnego przekazu;

122. wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem postępów w negocjacjach dotyczących zawarcia umowy między Unią Europejską a Kanadą w sprawie przekazywania i wykorzystywania danych PNR w celu zapobiegania terroryzmowi i innym poważnym przestępstwom międzynarodowym oraz ich zwalczania; podkreśla, że umowa zawarta w 2005 r. jest już nieważna w związku z wygaśnięciem we wrześniu 2009 r. decyzji w sprawie kompetencji, a także to, że przekazywanie danych PNR od tego czasu odbywa się w oparciu o jednostronne zobowiązania ze strony Kanady w stosunku do państw członkowskich;

123. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach umowy UE-Australia w sprawie PNR dane są gromadzone wyłącznie do celów zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości międzynarodowej oraz ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie i ich ścigania, oraz to, że zapewnia się skuteczne środki dochodzenia zadośćuczynienia i środki ochronne;

124. wyraża ubolewanie z powodu tego, że w umowie w sprawie PNR między UE a Stanami Zjednoczonymi nie określono w sposób jednoznaczny celu gromadzenia danych PNR oraz że środki ochronne przewidziane w tej umowie nie są całkowicie zgodne ze standardami UE; podkreśla, że Komisja niewłaściwie przeanalizowała mniej inwazyjne rozwiązania niż analizowanie danych PNR, takie jak wykorzystywanie danych pasażera przekazywanych przed podróżą lub ograniczenie stosowania danych PNR do przypadków, w których ustalono trop lub początkowe podejrzenie;

125. wyraża ubolewanie z powodu tego, że umowa w sprawie TFTP zawarta między UE a Stanami Zjednoczonymi mogła nie być wdrażana zgodnie z jej postanowieniami; podkreśla, że wyniki pierwszej i drugiej kontroli przeprowadzonej przez wspólny organ nadzorczy Europolu budzą poważne zastrzeżenia dotyczące zgodności zawartej między UE a Stanami Zjednoczonymi umowy w sprawie TFTP z zasadami dotyczącymi ochrony danych;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

126. podkreśla z zaniepokojeniem to, że wyniki pierwszej kontroli przeprowadzonej przez wspólny organ nadzorczy Europolu budzą poważne zastrzeżenia dotyczące zgodności zawartej między UE a Stanami Zjednoczonymi umowy w sprawie TFTP z zasadami dotyczącymi ochrony danych;

127. wzywa Komisję do rozwiązania problemów wskazanych przez EIOD, Grupę Roboczą Art. 29, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej i szereg parlamentów narodowych dotyczących proponowanej dyrektywy w sprawie europejskich danych dotyczących przelotu pasażera (PNR)⁽¹⁾ przez ograniczenie jej zakresu stosowania do lotów do i z państw trzecich, zwalczania międzynarodowego terroryzmu, długości okresu zatrzymywania danych oraz wykazu przechowywanych danych, a także poprzez dokonanie skutecznej oceny tego systemu;

128. uważa, że komunikat Komisji w sprawie europejskiego systemu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów nie stanowi odpowiedniej podstawy do negocjacji; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego ustanawiającego prawne i techniczne ramy dla pozyskiwania danych na terytorium UE, a jednocześnie zapewniającego całkowitą zgodność z europejskimi standardami w zakresie ochrony danych;

129. podkreśla, że europejski system śledzenia środków finansowych należących do terrorystów⁽²⁾ powinien być skutecznym i ukierunkowanym systemem o przejrzystych prawach dostępu, który pozwoli na jak najszybsze przerwanie dokonywania obecnych transferów danych zbiorczych do Stanów Zjednoczonych;

130. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uchylenia lub dokonania przeglądu przepisów dotyczących płynów i urzędzeń do prześwietlania osób, a ponadto wzywa Komisję do wszczynania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec tych państw członkowskich, które naruszają unijne przepisy chroniące prawa podstawowe przysługujące obywatelom w tym zakresie;

Imigranci i uchodźcy

131. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia procedury w zakresie bardziej skoordynowanych zasad dotyczących osób ubiegających się o azyl, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

132. przypomina państwom członkowskim o tym, że muszą w pełni przestrzegać konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców, a w szczególności jej art. 33, na mocy którego zakazuje się wydalania lub zawracania uchodźcy do granicy w jakikolwiek sposób;

133. zdecydowanie potępia częste wykorzystywanie przez większość państw członkowskich zatrzymywania w celu ułatwienia wydalania imigrantów, w tym nieletnich, i apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie do ustawodawstwa krajowego alternatyw dla zatrzymywania;

134. wzywa państwa członkowskie do zreformowania ich procedur azylowych w celu spełnienia wymogu dotyczącego zapewnienia skutecznego środka prawnego, jak określono w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do stosowanych harmonogramów wnoszenia odwołania od decyzji i decyzji odmownej oraz przepisów dotyczących prawa pobytu w kraju przyjmującym w trakcie procesu odwoławczego;

135. zauważa, że w UE istnieją ogromne rozbieżności pod względem uznawania prześladowania ze względu na płeć w ramach procedur azylowych; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia wytycznych dotyczących płci, przeznaczonych dla podmiotów podejmujących decyzje wstępne i sędziów, w oparciu o wytyczne UNHCR odnoszące się do płci i wzywa Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu do opracowania instrumentów zapewniających uwzględnianie perspektywy równości płci w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego;

136. wzywa państwa członkowskie do skupienia się na skutecznej polityce w zakresie legalnej migracji i o ratyfikowanie Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin; podkreśla, że uwagę należy zwrócić przede wszystkim na migrantki, które znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji;

137. przypomina znaczenie dyrektywy w sprawie pracowników sezonowych⁽³⁾ dla ograniczania niezgodnych z przepisami warunków pracy i ryzyka wykorzystywania, a ponadto apeluje o szybkie zakończenie negocjacji;

⁽¹⁾ COM(2011)0032.

⁽²⁾ COM(2011)0429.

⁽³⁾ COM(2010)0379.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

138. przypomina, że dostęp do opieki zdrowotnej stanowi prawo podstawowe, i wzywa przede wszystkim państwa członkowskie do umożliwienia korzystania z tego prawa w praktyce, w tym nielegalnym migrantom, a w szczególności kobietom w ciąży i nieletnim, uwzględniając w ten sposób obawy wyrażone przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej w jej sprawozdaniu z dnia 11 października 2011 r.;

139. z zadowoleniem przyjmuje Strategię UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016 oraz działania koordynatora UE ds. przeciwdziałania handlowi ludźmi; przypomina, że dyrektywa Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich będących ofiarami masowych gwałtów, handlu ludźmi i innych form wykorzystywania seksualnego kobiet i dzieci lub obywatelom, którzy wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację i którzy współpracują z właściwymi organami, oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidująca minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich są przydatnymi narzędziami służącymi ochronie ofiar handlu ludźmi oraz że powinny one zostać w pełni wdrożone;

140. wyraża ubolewanie z powodu niewystarczających postępów w tworzeniu wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS), a ponadto wyraża ubolewanie z powodu tego, że Unia w swoim podejściu koncentrowała się na kontroli migracji, a nie na dostępie do międzynarodowej ochrony, aby zaspokoić potrzeby beneficjentów docelowych; wzywa Radę i państwa członkowskie do dopilnowania tego, aby do końca roku 2012 CEAS został wdrożony zgodnie z planem i międzynarodowymi zobowiązaniami państw członkowskich w zakresie azylu;

141. z zadowoleniem przyjmuje ulepszenia wprowadzone w zmienionej dyrektywie w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾, a zwłaszcza większe uznawanie form prześladowania osób określonej płci, uznawanie tożsamości płciowej za powód prześladowania, w przypadku którego należy udzielić ochrony, oraz zobowiązanie do uwzględniania dobra dzieci;

142. apeluje do państw członkowskich o wdrożenie dyrektywy w sprawie kwalifikowania w sposób zapewniający całkowitą spójność z międzynarodowym prawem w zakresie praw człowieka, a ponadto wzywa państwa członkowskie, które pragną to uczynić, do nie ograniczania się do minimalnego poziomu korzyści i praw określonych w tekście tej dyrektywy;

143. podkreśla, że rozszerzenie zakresu dyrektywy w sprawie rezydentów długoterminowych⁽²⁾ na uchodźców i osoby objęte ochroną uzupełniającą przyczyni się do ich skutecznej integracji, co przyniesie korzyści Unii Europejskiej i państwom członkowskim;

144. z zadowoleniem przyjmuje zmieniony wniosek Komisji w sprawie przekształcenia dyrektywy ustanawiającej normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽³⁾ i podkreśla, że podstawowe warunki przyjmowania powinny mieć zastosowanie od momentu przybycia osób ubiegających się o azyl oraz że należy zachęcać te osoby do tego, by miały wkład w funkcjonowanie społeczności przyjmującej, bez względu na długość ich pobytu;

145. podkreśla, że luki i rozbieżności istniejące w zmienionym wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania statusu ochrony międzynarodowej⁽⁴⁾ muszą zostać usunięte w sposób umożliwiający państwom członkowskim uniknięcie ryzyka zwiększenia kosztów i potencjalnych nadużyć, a jednocześnie zapewniający dostęp osobom potrzebującym ochrony do sprawiedliwych i rozważnych decyzji dotyczących azylu;

146. zaleca utworzenie zespołów ekspertów ds. azylu, których zadaniem byłoby wspieranie państw dysponujących niewystarczającą infrastrukturą azylową; jest zdania, że obecność minimalnych standardów i mechanizmów oceny jakości może wpływać na zwiększenie jakości procesu podejmowania decyzji azylowych;

147. podkreśla, że osobom ubiegającym się o azyl nie przysługuje jednakowy poziom ochrony proceduralnej i materialnej we wszystkich państwach członkowskich z uwagi na niewłaściwe transponowanie prawa UE lub odmienne podejście do jego egzekwowania;

148. wyraża zaniepokojenie w związku z wpływem obecnego systemu dublińskiego na prawa przysługujące osobom ubiegającym się o azyl, w tym na prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia ich wniosku o azyl, a w przypadku jego uznania – do skutecznej ochrony, a także w związku z nierówną liczbą wniosków o azyl w poszczególnych państwach członkowskich;

149. podkreśla znaczenie negocjacji dotyczących zmiany rozporządzenia Dublin II; podkreśla również, że nie należy dążyć do wprowadzania skuteczniejszych procedur kosztem praw wnioskodawców;

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 19.5.2011, s. 1

⁽³⁾ COM(2011)0320l.

⁽⁴⁾ COM (2011)0319.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

150. podkreśla konieczność zakończenia negocjacji dotyczących skutecznego mechanizmu zawieszania procedur przekazania osoby ubiegającej się o azyl na mocy rozporządzenia Dublin II do państwa członkowskiego w przypadku, gdy istnieje ryzyko naruszenia praw podstawowych tej osoby, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

151. wzywa do przeprowadzania kontroli granicznych z poszanowaniem praw podstawowych i podkreśla konieczność prowadzenia przez Parlament demokratycznego nadzoru nad działaniami Frontexu;

152. podkreśla swoje zaangażowanie w zapewnienie pełnej kontroli parlamentarnej w zakresie unijnych agencji WSiSW, w szczególności agencji Europol, Frontex, Cepol, Eurojust, oraz Agencji ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi; zwraca się do tych agencji o zwiększenie znaczenia praw podstawowych w ich działalności;

153. podkreśla potrzebę monitorowania stosowania w praktyce mandatu Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, a ponadto podkreśla, że podczas renegocjowania mandatu tego urzędu w 2013 r. należałoby uwzględnić działania Europolu odnoszące się do aspektów powiązanych z prawami podstawowymi;

154. wzywa – w kontekście przyszłych ocen Schengen – do skutecznego wdrożenia przepisów dotyczących praw podstawowych określonych w kodeksie granicznym Schengen i we wspólnotowym kodeksie wizowym;

155. podkreśla, że zasady konieczności i proporcjonalności dotyczące gromadzonych i przechowywanych danych powinny mieć zastosowanie do nowych technologii przechowywania danych osobowych oraz do nadzoru granic;

156. podkreśla, że swoboda przemieszczania się w strefie Schengen jest jednym z najbardziej namacalnych praw obywateli UE; wyraża zdecydowany sprzeciw wobec nowych powodów leżących u podstaw propozycji ponownego wprowadzenia kontroli granic w strefie Schengen, gdyż stanowiłoby to osłabienie swobodnego przemieszczania się w obrębie Unii Europejskiej i funkcjonowania strefy Schengen;

157. wyraża zaniepokojenie coraz częstszym nieprzestrzeganiem przez państwa członkowskie dorobku Schengen, a tym samym naruszaniem swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej, w związku z czym zwraca uwagę na znaczenie wspieranego przez UE mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen przyjętego zgodnie z art. 77 TFUE i z zasadami praw podstawowych;

158. wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem ujednoczonych gwarancji proceduralnych odnoszących się do przypadków kwestionowania zgodności z prawem i proporcjonalności wprowadzania wpisu do systemu informacyjnego Schengen lub porównywalnych krajowych baz danych;

159. wzywa Komisję – w świetle dokonanej przez nią oceny unijnych umów o readmisji⁽¹⁾ – do powstrzymania się od wspierania pośpiesznego zawierania nowych umów, które skutkują naruszeniami praw podstawowych; wzywa Radę do przestrzegania zasady „żadnych umów za wszelką cenę”;

160. wzywa te państwa członkowskie, które tego nie uczyniły, do ratyfikowania Konwencji Rady Europy o uczestnictwie cudzoziemców w życiu publicznym na szczeblu lokalnym, a te, które ją ratyfikowały, do przestrzegania przepisów określonych w art. 6 tej konwencji, w którym przewiduje się przyznawanie prawa do głosowania i udziału w wyborach do władz lokalnych każdemu obywatelowi państwa trzeciego, który był legalnym i stałym mieszkańcem państwa przyjmującego przez pięć lat poprzedzających wybory;

Prawa dziecka

161. zwraca się do instytucji unijnych o skuteczne rozwiązywanie takich problemów jak zabieranie dziecka spod opieki jednego lub obojga rodziców, problemu dzieci zaginionych, wykorzystywania seksualnego dzieci i pornografii dziecięcej, ochrony pozostających bez opieki dzieci migrantów i sytuacji dzieci niepełnosprawnych w domach dziecka, a także ochrony dzieci, które padły ofiarą przemocy domowej i wykorzystywania w miejscu pracy;

162. przychylnie odnosi się do planu działania UE na rzecz praw dziecka powołanego przez Komisję, wysiłków Komisji zmierzających do zapewnienia poszanowania i promowania praw dziecka w postępowaniu sądowym, oraz tego, że dyrektywa w sprawie ofiar przestępstw zapewnia wyższy poziom ochrony dzieci jako ofiar szczególnie narażonych;

⁽¹⁾ COM(2011)0076.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

163. wzywa instytucje UE i wszystkie państwa członkowskie do opracowania strategii politycznych przyjaznych dzieciom w takich obszarach, jak zatrudnienie, środowisko naturalne, bezpieczeństwo i migracja, a także w odniesieniu do spraw sądowych, edukacji i ochrony danych; podkreśla znaczenie inwestowania w działania ukierunkowane na dzieci poprzez zmianę kierunków istniejących pozycji w budżecie oraz dokonywanie nowych inwestycji; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia zakazu zatrudniania dzieci poniżej wieku zakończenia obowiązku szkolnego; podkreśla, że pracujących młodych ludzi należy chronić przed ekonomicznym wykorzystywaniem, wszelkimi zagrożeniami dla ich bezpieczeństwa, zdrowia fizycznego, umysłowego, moralnego i społecznego rozwoju, a także przed warunkami pracy, które mogą negatywnie wpływać na ich edukację;

164. przypomina, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie muszą brać pod uwagę prawa i obowiązki rodziców, opiekunów prawnych i innych osób ponoszących prawną odpowiedzialność za dziecko;

165. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego wdrożenia dyrektywy w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej⁽¹⁾ oraz dyrektywy w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar⁽²⁾;

166. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania Protokołu fakultatywnego do Konwencji NZ o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii oraz Konwencji Rady Europy z 2007 r. o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych;

167. podkreśla, że nie należy zatrzymywać małoletnich bez opieki, ponieważ są oni wrażliwi i wymagają szczególnych procedur dotyczących przyjmowania;

168. z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji w zakresie małoletnich bez opieki (2010–2014); wzywa Komisję do informowania Parlamentu o ustaleniach grupy ekspertów ds. małoletnich bez opieki w procesie migracyjnym;

169. wzywa Komisję do uwzględniania praw dziecka we wszystkich działaniach UE oraz do dokonania oceny dotychczasowej pracy koordynatora ds. praw dziecka i Europejskiego forum na rzecz praw dziecka;

170. zachęca do stosowania wskaźników dotyczących praw dziecka, opracowanych przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej, podczas dokonywania oceny działań UE; wzywa do stworzenia praktycznych wytycznych dotyczących najlepszych sposobów wykorzystywania tych wskaźników;

171. wyraża zaniepokojenie w związku z niedawnymi skandalami dotyczącymi pedofilii oraz wzywa UE i państwa członkowskie do dopilnowania, by nie tolerowano bezkarności w śledztwach w sprawie pedofilii;

Prawa ofiar i dostęp do wymiaru sprawiedliwości

172. wzywa inne zainteresowane podmioty, w tym agencje UE, takie jak Europol, i państwa członkowskie do prowadzenia współpracy na szczeblu UE w sposób kompleksowy, skoordynowany i zintegrowany, przy jednoczesnym nadawaniu nadrzędnego znaczenia prawom człowieka; wzywa państwa członkowskie do stworzenia stosownych ram prawnych oraz przyjęcia odpowiedniej i jednolitej definicji handlu ludźmi, a także do zapewnienia krajowej koordynacji podmiotów państwowych, które są odpowiedzialne za ochronę ofiar handlu ludźmi, i wspierania przysługujących im praw człowieka; wzywa państwa członkowskie do wspierania badań w obszarze handlu ludźmi w celu odpowiedniego dostosowywania rządowych strategii politycznych w dziedzinie migracji, rynku pracy i gospodarki;

173. podkreśla konieczność dokonania oceny postępów poczynionych w walce z handlem ludźmi w świetle ustaleń koordynatora UE ds. przeciwdziałania handlowi ludźmi;

174. z ubolewaniem stwierdza, że obywatele UE zamieszkujący w państwach członkowskich innych niż ich własne państwo nie są skutecznie informowani o przysługujących im prawach, i wzywa państwa członkowskie do usprawnienia ich systemów informowania;

175. podkreśla, że zarówno Europejski Trybunał Praw Człowieka, jak i Trybunał Sprawiedliwości UE kładą szczególny nacisk w swoich orzeczeniach na przeszkody w korzystaniu z prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia i w dostępie do wymiaru sprawiedliwości, takie jak między innymi długość trwania postępowania i brak skutecznych środków prawnych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

176. wzywa państwa członkowskie do usunięcia pozostałych barier, takich jak ograniczenia czasowe, moc prawna, długość postępowania, koszty sądowe i formalności proceduralne;

177. apeluje do państw członkowskich o zrestrukturyzowanie ich systemów sądowniczych, dokonanie przeglądu poziomu opłat sądowych, zreformowanie systemu pomocy prawnej i stworzenie alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów, aby w jak największym możliwym stopniu ułatwić równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości;

178. apeluje do instytucji UE i państw członkowskich o przeanalizowanie tego, w jaki sposób wspólne zasady prawne dotyczące powództwa zbiorowego mogłyby zostać włączone do systemu prawnego UE i do porządków prawnych państw członkowskich;

179. wyraża zaniepokojenie w związku z poziomem poszanowania prawa do sprawiedliwego procesu w Unii Europejskiej i jej państwach członkowskich, a w szczególności w związku z ostatnimi propozycjami dotyczącymi „tajnego materiału dowodowego”, pozwalającymi rządowi wykorzystywać przeciwko poszczególnym osobom dowody, których osoby te nie byłyby w stanie podważyć lub nawet się z nimi zapoznać, co stałoby w wyraźnej sprzeczności z europejskimi prawami podstawowymi i standardami;

180. wzywa Komisję do zakończenia sporządzania harmonogramu działań mających na celu umocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym oraz do dopilnowania tego, by prawo do sprawiedliwego procesu mogło być skutecznie egzekwowane w praktyce;

181. z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz postępowania karnego, a ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków mających na celu opracowanie solidnych ogólnounijnych standardów w zakresie praw procesowych przysługujących zarówno oskarżonym, jak i ofiarom;

182. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania tego, by ekstradycja do państw trzecich nie naruszała praw podstawowych, a ponadto zwraca się do nich o dokonanie przeglądu przedmiotowych międzynarodowych traktatów, których są one stronami;

183. apeluje do Komisji o przeanalizowanie skutecznego sposobu włączenia do prawa Unii Europejskiej prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości w kontekście prawa każdej osoby, z obecnego oraz przyszłych pokoleń, do życia w środowisku odpowiednim dla jej zdrowia i pomyślności;

184. wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu przestępstw związanych z płcią oraz do zaproponowania skutecznych sposobów rozwiązania problemu przemocy domowej – w razie konieczności poprzez przyjęcie ustawodawstwa dotyczącego środków ochronnych;

185. z zadowoleniem odnosi się do przyjętego przez Radę harmonogramu działań mających na celu umocnienie praw i ochrony ofiar, a także do zaproponowanego przez Komisję pakietu dotyczącego praw ofiar, który odnosi się w szczególności do potrzeb pokrzywdzonych dzieci i ofiar terroryzmu;

186. wzywa państwa członkowskie do zapewniania środków finansowych na rzecz usług dla ofiar przestępstw, biorąc pod uwagę zbliżającą się ocenę możliwości i obiecujących praktyk w państwach członkowskich, której dokona Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

187. zwraca uwagę na utrzymujące się braki w odniesieniu do minimalnych gwarancji dotyczących prawa do obrony, a ponadto podkreśla, że Komisarz Praw Człowieka Rady Europy zwrócił uwagę na brak skutecznych środków prawnych przeciwko europejskiemu nakazowi aresztowania i jego wykorzystywaniu w przypadku drobnych przestępstw;

188. wyraża duże zaniepokojenie w związku z sytuacją więźniów w Unii Europejskiej; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do przedłożenia wspólnie z Radą Europy i europejskim komitetem ds. zapobiegania torturom propozycji pozwalających na dopilnowanie tego, by prawa więźniów były szanowane oraz by propagowano ich reintegrację ze społeczeństwem; wzywa do realizacji żądań określonych w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE ⁽¹⁾, a w szczególności do podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej minimalnych wspólnych norm w zakresie warunków osadzenia w Unii Europejskiej oraz stosownych mechanizmów monitorowania;

189. podkreśla, że międzynarodowa współpraca w zakresie zwalczania terroryzmu powinna opierać się na całkowitej zgodności z międzynarodowymi standardami i zobowiązaniami w obszarze praw człowieka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0585.

Środa, 12 grudnia 2012 r.

190. z zadowoleniem przyjmuje śledztwa w sprawie nielegalnych działań CIA, które miały miejsce w niektórych państwach członkowskich, których to śledztw domagał się Parlament w sprawozdaniach z 2007 r. i w sprawozdaniu uzupełniającym z 2012 r.; wzywa do podjęcia dalszych dochodzeń i apeluje do państw członkowskich o pełne wywiązanie się ze zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego;

191. wzywa do wzmocnienia demokratycznego i sądowego nadzoru nad służbami specjalnymi na szczeblu krajowym, co jest zadaniem niezwykle pilnym i koniecznym; wzywa Unię Europejską do wzmocnienia sprawowanego przez nią nadzoru nad współpracą między tymi agencjami na szczeblu unijnym, w tym za pośrednictwem organów UE, oraz między nimi a krajami trzecimi;

192. wyraża zaniepokojenie w związku z przypadkami użycia nieproporcjonalnej siły przez policję w UE podczas publicznych imprez i demonstracji; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by wzmocniono demokratyczny i sądowy nadzór nad organami ścigania i ich personelem, by zagwarantowano odpowiedzialność oraz by w Europie nie tolerowano bezkarności, zwłaszcza w przypadku nieproporcjonalnego użycia siły lub tortur, czy niehumanitarnego lub poniżającego traktowania; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by funkcjonariusze policji nosili numer identyfikacyjny;

Obywatelstwo

193. przypomina, że na mocy traktatu z Maastricht z 1992 r. wprowadzono koncepcję „obywatelstwa Unii”, nadającą każdemu obywatelowi Unii prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii, prawo do głosowania oraz kandydowania w wyborach do władz lokalnych i w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania, prawo do korzystania z ochrony dyplomatycznej i konsularnej każdego z państw członkowskich, prawo składania petycji do Parlamentu Europejskiego oraz zwracania się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, oraz szereg praw w różnych obszarach, takich jak swobodny przepływ towarów i usług, ochrona konsumentów i zdrowie publiczne, równość szans i równe traktowanie oraz dostęp do zatrudnienia i do ochrony socjalnej; zauważa, że na mocy traktatu z Amsterdamu (1997 r.) i Traktatu z Lizbony (2009 r.) dodatkowo wzmocniono prawa związane z obywatelstwem Unii;

194. wzywa Komisję do przygotowania studium porównawczego w zakresie praw wyborczych na szczeblu krajowym i unijnym w celu identyfikacji rozbieżności mających negatywne skutki dla pewnych kategorii osób w Unii Europejskiej wraz z odpowiednimi zaleceniami dotyczącymi przezwyciężenia dyskryminacji; przypomina znaczenie preferencyjnego traktowania i środków specjalnych w promowaniu reprezentacji osób pochodzących z różnych środowisk i grup w niekorzystnej sytuacji na stanowiskach decydenckich;

195. przypomina o orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczących procedur wyborczych, opartych m.in. na Kodeksie Dobrej Praktyki w sprawach Wyborczych Komisji Weneckiej oraz wzywa UE i państwa członkowskie do ich wdrażania;

196. wzywa Komisję do zajęcia się sytuacją osób niebędących obywatelami danego kraju, zwłaszcza w sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE i w sprawozdaniu ze stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

197. wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia kampanii informacyjnych i uświadamiających mających na celu informowanie obywateli UE o ich prawie do głosowania i kandydowania w wyborach, a jednocześnie do uwzględnienia potrzeb bardziej konkretnych odbiorców i grup szczególnie wrażliwych; wzywa do przeprowadzenia we wszystkich państwach członkowskich niezbędnych reform unijnych procedur wyborczych w celu promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego; uważa, że do aktywnego i uczestniczącego obywatelstwa UE należy zachęcać również poprzez zapewnienie dostępu do dokumentów i informacji, przejrzystość, dobre sprawowanie rządów i administrowanie, demokratyczne uczestnictwo i reprezentację oraz proces podejmowania decyzji w jak największym stopniu angażujący obywateli Unii;

198. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie roku 2013 Europejskim Rokiem Obywateli, co jednocześnie zapewni widoczność obywatelstwa Unii i jego konkretnych korzyści dla obywateli Unii, i wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania tego, by przeprowadzono kampanie informacyjne dotyczące obywatelstwa europejskiego i związanych z nim praw;

199. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpowszechniania informacji na temat prawa do ochrony dyplomatycznej i konsularnej; wzywa państwa członkowskie do aktywnej współpracy w celu zapewnienia ochrony obywatelom UE przebywającym poza Unią Europejską, w tym w sytuacjach kryzysu lub klęsk;

Środa, 12 grudnia 2012 r.

200. wzywa państwa członkowskie do przygotowania kampanii informacyjnych mających na celu propagowanie aktywnego udziału obywateli w korzystaniu z przysługującego im prawa do składania petycji i do składania skarg do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania ze strony europejskich instytucji lub organów, oraz za pośrednictwem inicjatyw obywatelskich;

201. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie inicjatywy obywatelskiej, będącej rodzajem demokracji bezpośredniej, mającego na celu usprawnienie demokratycznego funkcjonowania Unii;

202. podkreśla potrzebę inicjowania skutecznych kampanii informacyjnych, które będą propagować obywatelstwo UE wśród młodych osób, takich jak utworzenie programu na rzecz „aktywności obywatelskiej” w szkołach i na uniwersytetach;

203. podkreśla konieczność pilnego zreformowania systemu wyborczego Parlamentu Europejskiego i zapewnienia czynnego udziału obywateli UE w funkcjonowaniu UE;

o

o o

204. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich i państw kandydujących, ONZ, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.
